

Formanden: Forinden Forhandlingerne gaae videre, maa jeg med Hensyn til, hvad jeg for bemærkede om Afstemningsordenen, gjøre opmærksom paa, at jeg, da jeg angav, at Forslaget under Nr. 4 af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (L. C. Larsen) vilde blive afstemt først, ikke var opmærksom paa, at denne Afstemningsorden dog ikke kan følges, hvorimod Ændringsforslagene til § 2 under Nr. 2 a og b maae afstemmes først; thi det subsidiaire Forslag gaaer ud paa, at det andet Stykke af § 2 skal udgaae, og forsaavidt dette Forslag vedtages, vil det af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds stillede principale Forslag bortfalde, da det ellers vilde faae en ganske anden Betydning end den, der ved Forslaget er tilfattet. Afstemningsordenen vil derfor være den, at der først stemmes over Forslaget under Nr. 2 a til § 2, og forsaavidt dette forkastes, over Forslaget under Nr. 2 b til samme Paragraph, og derefter over det principale Forslag under Nr. 4, stillet af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 3die Valgkreds.

Justitsministeren: Med Hensyn til det under Nr. 1 stillede Ændringsforslag har jeg ikke meget at sige til, hvad jeg i saa Henseende bemærkede ved Sagens 1ste Behandling, hvilket blev refereret af den første af de ærede Forslagsstillere. Jeg betragter nemlig hele denne Foranstaltning med Hensyn til Opkrøvning af Hundeskat som en i alt Væsentligt repressiv Foranstaltning, og jeg regner til det Reprimerende ved denne Foranstaltning den Besværlighed, som Anmeldelsespligten osv. medfører for Eieren, saaledes at man altsaa paa en Maade formilder det Reprimerende, naar man fritager ham for denne Pligt. Der er en anden Omstændighed, som ogsaa maa komme i Betragtning, naar man tager dette Forslag under Overveielse, og det er netop det Punkt, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (Sager) igjort idag bragte paa Bane. Det gjør mig

ondt, at jeg ikke under forrige Behandling fik besvaret det Spørgsmaal, som det ærede Medlem dengang stillede til mig, nemlig om den Fortolkning endnu blev gjort gjældende, der, saavidt jeg erindrer, i 1825 blev fremsat af det kongelige danske Cancelli, nemlig at Forbudet imod at lade Hunde gaae løse uden at have løst Tegn til dem var anvendeligt paa enhver Hund, som fandtes løsgaaende i Kjøbstæderne, eller i Kjøbenhavn ifølge Placat af 1815, medens det omvendt ikke var anvendeligt paa Hunde, som aldrig kom paa Gaden. Jeg kan egentlig ikke af egen Erfaring besvare dette Spørgsmaal, idet det ikke er mig bekendt, at det har foreligget til Besvarelse i de senere Tider, men det forekommer mig personlig, at den Besvarelse, som er givet i 1825, i og for sig kan hævdes ligeoverfor Ordene i Pl. af 1824, og at den ogsaa er hensigtsmæssig. Naar man tænker paa at træffe reprimerende Foranstaltninger imod Hundehold, er det væsentlig, fordi dette generer Offentligheden, og det er altsaa dette Synspunkt, hvorfra man har med Hundene at gjøre; det er, forsaavidt de vise sig offentlig og komme paa Gader og Stræder. Forsaavidt de dertil stadig holdes indsluttede i Gufene, seer jeg ikke, at Offentligheden har synderligt med dem at gjøre; thi det er da Huusdyr i allerstængeste Forstand, og jeg seer ingen Grund til at holde mere Tilsyn med dem end med andre Huusdyr. Aarsagen til, at jeg her er kommen ind paa dette Spørgsmaal, er den, at denne Opfattelse ikke lader sig hævde, naar det omhandlede Ændringsforslag vedtages; thi paa den ene Side vil man da komme til at betale Skat af Hunde, der aldrig komme paa Gaden, medens man paa den anden Side vil blive fritagen for at svare Skat af Hunde, der ikke have Domicil i den paagjældende By. Det er netop en af Fordelene ved den Opfattelse, der hidtil har gjort sig gjældende, at man, naar man har en Politimester, som energisk vil gennemføre Lovens Bestemmelser, kan blive frit for at blive overløben af frem-